

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 81 • nummer 3 • maart 2026

INHOUD

<i>Christus roept ons! (gedicht)</i>	<i>49</i>
<i>Treffende gedachten uit Petrus' toespraak in Handelingen 3 (2, slot)</i>	<i>50</i>
<i>De drie delen van de profetische toespraak in Mattheüs 24-25 (1)</i>	<i>55</i>
<i>'Ter wille van de engelen'</i>	<i>60</i>
<i>Vandaag de dag Pesach (Pascha) vieren?</i>	<i>66</i>
<i>De verborgenheid van de dood van onze Heere</i>	<i>67</i>
<i>Het hefoffer voor de tabernakel</i>	<i>71</i>
<i>Om over na te denken</i>	<i>76</i>

Huis van goud, Huis van God – Welkom

Door J. Rouw

Een prachtige brochure over de geestelijke betekenis van de tabernakel, voorzien van fullcolour foto's van een model van de tabernakel dat vervaardigd is door een goudsmid. Leerzaam en praktisch voor jong en oud. Kan ook uitstekend gebruikt worden voor evangelisatie!

Is ook verkrijgbaar in diverse andere talen!

Bestelcode: 2053

Aantal pagina's: 52

Prijs: € 1,75

Als u 20 of meer exemplaren bestelt, krijgt u een aantrekkelijke korting.

Rectificatie

Een oplettende lezer attendeerde ons op het volgende: in het januari-nummer staat in het artikel 'Het koninkrijk van God' op bladzijde 9 de aanhaling 'Openbaring 2:10'. Dit had 'Openbaring 20:10' moeten zijn.

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Christus roept ons!

Christus roept ons! In de onrust,
in de haast en razernij
roept de Meester onvermoeibaar
en in liefde: Kom, volg Mij!

Christus roept ons weg van alles
wat ons hart trekt weg van Hem.
Voortaan Hem alleen verblijden
en steeds luist'ren naar Zijn stem!

Christus roept ons elke dag weer,
bij ontspanning, werk of rust.
Telkens, in geluk of lijden,
zegt Hij ons: volg Mij gerust.

Christus roept ons. Oren open!
'Heere en Meester, zegt U maar
waarin wij U kunnen dienen.
Heel ons hart staat voor U klaar.'

Cecil Frances Alexander-Hymphreys

Treffende gedachten uit Petrus' toespraak in Handelingen 3 (2, slot)

'... maar God heeft zo vervuld wat Hij door de mond van alle profeten tevoren had verkondigd, dat Zijn Christus zou lijden' (Hand. 3:18).

Wat God door alle profeten van tevoren liet verkondigen, is in Christus werkelijkheid geworden. Hier wordt eerst alleen over Zijn lijden gesproken. Maar in zijn eerste brief laat Petrus zien hoe de Geest van Christus in de profeten van het Oude Testament had gewerkt en van tevoren getuigd had *'van het lijden dat over Christus zou komen'* en ook *'van de heerlijkheden daarna'* (1 Petr. 1:11).

Ook de Heere Jezus wees als de Opgestane op de profeten en hun tweevoudige getuigenis toen Hij de Emmaüsgangers om hun ongeloof moest berispen: *'O onverstandigen en tragen van hart in het geloven van alles wat de profeten hebben gesproken! Moest de Christus dit niet lijden en [zo] in Zijn heerlijkheid binnengaan? En te beginnen met Mozes en alle profeten legde Hij hun uit wat in al de Schriften over Hem stond'* (Luk. 24:25-27; verg. ook de verzen 44-46).

Er waren dus twee heel verschillende toepassingsgebieden van de profetie waarover de profeten gesproken hadden. We kunnen ze met twee bergtoppen vergelijken. Van ver gezien – en het profetisch zicht is vanuit de verte (verg. Hebr. 11:13) – lijken ze dicht bij elkaar te liggen. Maar kom je dichterbij, dan zie je dat ze door een breed dal van elkaar gescheiden zijn.

Zo is het ook met de profetieën over de Heere Jezus. Aan de ene kant hebben ze het lijden van Christus tot inhoud, aan de andere

kant ook Zijn heerlijkheid. Dat de vervulling van deze toepassingsgebieden qua tijd ver uit elkaar ligt, kon 'vanuit de verte' niet duidelijk gezien worden. Nu weten we dat tussen deze beide 'bergtoppen' nog een dal ligt: de tijd van de genade. In dit dal, in deze tijd, leven wij.

Het lijden van Christus ligt, van ons uit gezien, in het verleden. Maar het zichtbaar worden van Zijn heerlijkheden ligt nog in de toekomst. Maar hoewel het lijden van onze Heere vanuit ons oogpunt een zaak van het verleden is, is het toch het voornemen van de Heilige Geest de heiligen op elk moment bezig te houden met deze verheven toestand. **Zelfs in de heerlijkheid van de hemel zullen we de Heere Jezus als zien als het Lam, Dat geslacht is** (Openb. 5:6). Zo wordt onze aandacht ook in dit vers op dit Voorwerp gevestigd. Het zijn aangrijpende woorden die Petrus hier gebruikt: 'dat Zijn Christus zou lijden'. We willen kort bij deze woorden stilstaan.

Zijn Christus – dat is een andere titel van onze Heere, die, als we daarover nadenken, onze blik voor Zijn volmaaktheid zal verbreden. 'Christus' is de Griekse vorm van het Hebreeuwse woord 'Messias' en dit woord betekent op zijn beurt 'de Gezalfde', Gods Gezalfde. De Heere Jezus was dus niet alleen 'Zijn Knecht', maar Hij is ook 'Zijn Christus', Zijn Gezalfde Die rechtstreeks van God kwam en Die door Hemzelf gezalfd was. Wat geeft dat een waarheid aan de Persoon van onze Heere!

In het volgende hoofdstuk wordt ons een gebed van de vroege Christenen doorgegeven. Het werd gericht tot God, de Heerser of Gebieder. In dit gebed spreken de bidders over de Heere Jezus als Gods Gezalfde. Ze citeren daarin de tweede psalm: 'De koningen van de aarde stellen zich op en de vorsten spannen samen tegen de Heere en tegen *Zijn* Gezalfde' (Hand. 4:26). En dan spreken ze verder tot God over 'Uw heilige Knecht Jezus, Die U

gezalfd hebt' (Hand. 4:27). De koningen in het Oude Testament werden gezalfd met olie, maar de Heere Jezus ontving als de op aarde levende Mens een veel grotere eer: Hij werd gezalfd met de Heilige Geest en met kracht (Hand. 10:38).

Maar de Christus van God moest *lijden*. God had door de mond van alle profeten daar al over gesproken. Het gaat dus zeker niet om een gedachte die God pas later kreeg. Zo wordt elke Bijbelcriticus gelijk de mond gesnoerd. Wat zijn daarentegen de rechten van God in het leven en sterven van de Heere waarheid geworden! De Heere Jezus heeft tijdens Zijn hele leven geleden. Zijn heilige ziel leed onder alle vormen van ongeloof en van zonde die Hij om Zich heen waarnam. Hij slaakte meer dan eens een zucht als Hij Zich op een bijzondere manier geconfronteerd zag met het ongeloof en de gevolgen van de zonde (Mark. 7:34; Joh. 11:33). Te leven in een wereld vol zonde te midden van mensen die onder de slavernij van satan leefden ... dat kon voor de Heilige alleen maar peilloos lijden betekenen. Ja, de profeet had van Hem gesproken als de 'Man van smarten' (Jes. 53:3). Als zodanig droeg Hij in Zijn volkomen erbarmen op Zijn hart ook de last van de zwakheden en ziekten van Zijn onder de zonde verkochte schepselen (Matth. 8:16-17).

Maar daarna kwam nog het lijden aan het kruis, toen Hij voor korte tijd (of: een weinig) minder dan de engelen werd vanwege het lijden van de dood (Hebr. 2:9). Het lijkt erop dat Petrus in ons vers wijst op dit bijzondere lijden tot verzoening van de zonde en schuld en niet op het lijden tijdens Zijn aan God gewijde leven. Ook in de al aangehaalde woorden van de opgestane Heere ('Moest de Christus dit niet lijden?') dacht de Heiland klaarblijkelijk aan Zijn lijden aan het kruis. Dit lijden is met niets te vergelijken. En het is niet alleen eenmalig, maar kan ook niet herhaald worden. Aan het kruis van Golgotha leed Hij door de hand van mensen omwille van de gerechtigheid en door de hand van God vanwege de zonde, vanwege onze zonde. Lees alleen maar Je-

saja 53 en dan vinden we in dit hoofdstuk de verschillende kanten van Zijn lijden aan het kruis. 'Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem laten lijden' (vs. 10, correct vertaald) – dat is het onbegrijpelijke lijden tot verzoening van onze schuld dat Hij in de drie uren van duisternis droeg. Daar droeg Hij onze zonden (1 Petr. 2:24), daar werd Hij door God 'tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (2 Kor. 5:21). Daar werd Hij door God verlaten en ging Gods brandende toorn over Hem heen (Ps. 22:1; 88:7,16-18).

Alleen een volmaakte, Goddelijke Persoon kon zo'n oordeel over de zonde dragen en er persoonlijk ongedeerd uit komen. De Heere Jezus aan het kruis te zien, lijdend onder de hand van God – kan er iets onvatbaarders zijn?

Heere Jezus, in gedachten
gaan wij naar Golgotha,
waar U als de Verachte
het werk deed van genâ.

Maar wat U hier ook griede,
U deed als trouwe Knecht
gehoorzaam en uit liefde
wat God U had gezegd.

Op 't kruis werd U verlaten
door God, Die heilig is.
Hoe leed U bovenmate
in deze duisternis!

Voor schuldigen, voor armen
hebt U dit werk volbracht;
wij roemen Uw erbarmen,
Uw liefde en Uw macht.

Eduard Kogut (bundel LGL 186)

Hoewel de profeten uitdrukkelijk hadden gesproken over het lijden van de Christus, toonden de Joden en zelfs de discipelen van de Heere aan dat ze daarop totaal onvoorbereid waren. Denk alleen al aan het protest dat Petrus zelf ooit aantekende (Matth. 16:22)! Maar hier worden we er nog eens aan herinnerd dat de profeten erover hadden gesproken en dat God in Zijn Christus alles vervuld had.

Vóór we dit vers afsluiten, wil ik nog op enkele Schriftplaatsen wijzen die eveneens spreken over de *Christus van God*. Maar dan met het oog op Zijn heerlijkheden die zullen volgen op Zijn lijden. Dat is de andere 'bergtop' waarvan we gesproken hebben.

Hanna, de moeder van Samuel, was door de Heilige Geest uitverkoren om profetisch te getuigen van de Gezalfde van God en Zijn verhoging: 'De HEERE zal rechtspreken over de einden der aarde; Hij zal Zijn Koning kracht geven, en de hoorn van *Zijn Gezalfde* opheffen' (1 Sam. 2:10). En als we nu van dit vroege Bijbelboek een grote sprong maken naar het laatste Bijbelboek, vinden we in Openbaring 11 en 12 nog twee keer de titel 'Zijn Gezalfde'. Bij de 'zevende bazuin', die direct het eindoordeel inluidt, horen we luide stemmen in de hemel zeggen: 'Het koninkrijk van de wereld van onze Heere en van *Zijn Christus* is gekomen, en Hij zal regeren tot in alle eeuwigheid' (Openb. 11:15). En als drieënhalf jaar vóór het verschijnen van de Heere Jezus in kracht en heerlijkheid, te midden van de grote benauwdheid de duivel vanuit de

hemel op de aarde geworpen zal worden, dan ziet de hemel dat het koninkrijk van God in macht gekomen is, en jubelt: 'Nu is de behoudenis gekomen en de kracht en het koninkrijk van onze God en het gezag *van Zijn Christus*' (Openb. 12:10).

Ooit heeft de Christus van God geleden en alles wat de profeten daarover gezegd hadden, is in vervulling gegaan. En wat de profeten over de toekomstige heerlijkheid van Christus verklaard hebben, zal met precies dezelfde exactheid uitkomen. God zal niet rusten tot Zijn Christus de plaats inneemt die Hem toekomt, de plaats van de absolute en hoogste macht.

Chr. Briem

De drie delen van de profetische toespraak in Mattheüs 24-25 (3)

In aansluiting op het vorige nummer gaan we graag verder met de chronologie van toekomstige, profetische gebeurtenissen. Na de opname van de gelovigen zal er een uur van de verzoeking over de hele aarde komen en over het volk Israël een grote verdrukking, een tijd van benauwdheid voor Jakob. Allerlei machten worden gemobiliseerd – ongetwijfeld door satan – om het volk Israël tegen te werken. Maar God is ook aan het werk!

12. De terugkeer van de gelovige Joden uit Moab: De Assyriër gaat nog steeds door met de belegering van Israël en in het bijzonder van Jeruzalem. Maar nu komt er een oproep van God aan de trouwe Joden, die naar Moab waren gevlucht de woestijn in, om terug te keren naar Jeruzalem (Zach. 9:11-12). Daarop keren deze gelovige Joden terug naar Israël (zie Ps. 122). Maar de oproep van God aan Zijn trouwe gelovigen betekent dat Hij hen nu ook *in het land* zal helpen, zodat zij met Zijn hulp deze volken kunnen verslaan (verg. Ps. 144:1-2).

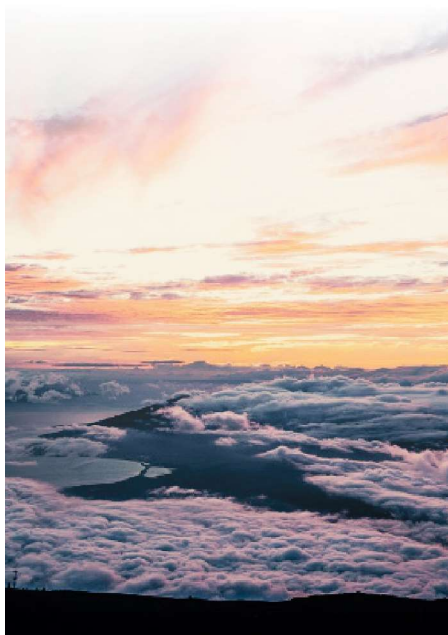
13. De tweede belegering van Jeruzalem door de Assyriër:

Maar dan komt de Assyriër voor de tweede keer naar Israël. Hij heeft natuurlijk gemerkt wat er in en rond Israël is gebeurd. Hij hoort geruchten uit het oosten (de trouwe overblijfselen van de Joden komen terug) en uit het noorden (dat zal de oorlog van Europa tegen Christus zijn). In grote haast keert hij daarom terug naar Israël (verg. Dan. 11:44-45). Terwijl de eerste belegering in Jesaja 28 te vinden is, lezen we over de tweede in Jesaja 29. Ook deze zal verschrikkelijk zijn ('geklag en geklaag', Jes. 29:2). Ook Psalm 123 geeft ons een indruk van hoe vreselijk deze dagen moeten zijn.

14. De verschijning van Christus: Plotseling zal de Heere Jezus op de Olijfberg staan, die middendoor zal splijten (Zach. 14:4). Nu grijpt de Heere zichtbaar en voor iedereen duidelijk (Zach. 12:10; Openb. 1:7) in de oorlogshandelingen in. Iedereen moet voor Hem wijken en Hij zal de erkende Heerser

en Messias zijn. Christus zal komen op de wolken in grote macht en heerlijkheid (Matth. 24:29-30) en de dag van de HEE-RE, die begint met oordeel, breekt aan.

15. De nederlaag van de Assyriër: In Jesaja 29:5 wordt daarom gesproken van een plotselinge ommekeer. Deze komt er ongetwijfeld door de komst van de Heere. Wanneer de nood van het gelovige overblijfsel het grootst is, zal de enige Hoop van de gelovige Joden verschijnen. Het eerste slachtoffer van de Heere zal de Assyriër zijn (verg. Jes. 30:30-33). Ook hier is het de adem van de mond van Jahweh die de Assyriër verslaat (zoals de antichrist). De Heere Jezus wordt hier als Verdediger van Zijn volk genoemd met

Zijn Goddelijke Verbondsnaam. Hij neemt Zijn volk onder Zijn hoede. Met het oog op de heerser van het vierde wereldrijk (het Romeinse) treedt Hij op als de Mensenzoon, Die het eeuwige koninkrijk van God hier op aarde zal aanvaarden (Dan. 7:13-14). Dit oordeel zal dan niet alleen Assyrië treffen, maar alle landen en volken die Israël hebben onderdrukt en zich met de Assyriër hebben verenigd (verg. Joël 4:1-4).

16. De bevrijding van Juda en Israël: Het voorgaande gaat gepaard met de bevrijding van Juda in Israël (Zach. 12:7-9). Wat moet dat een moment zijn, wanneer plotseling, van het ene op het andere moment, de onderdrukking en de verdrukking voorbij zullen zijn! Dat is échte vrede!

17. Het oordeel over het ongelovige volk Israël: De bevrijding van het gelovige overblijfsel wordt onmiddellijk gevolgd door het oordeel over de ongelovige Joden. Zij zullen proberen te vluchten (Zach. 14:5), maar ze komen niet ver. Ze worden al heel snel door het oordeel getroffen (verg. Jes. 5:25). Jesaja 66:15-17 laat zien dat niet het hele ongelovige volk in Israël, dat de antichrist volgde, in de tijd van verdrukking onder de oordelen van God zal omkomen. Het nog levende deel van de ongelovigen zal rechtstreeks het oordeel van de Heere Jezus, Die naar Zijn volk komt, meemaken.

18. De intocht in Jeruzalem: Daarna zal de intocht van de Heere Jezus in Jeruzalem (Matth. 21:1 e.v.) zich herhalen. Volgens Zacharia 9:9 zal Hij op een ezel, namelijk op een veulen, naar Jeruzalem komen. Daar zal Hij dan regeren als Messias, Priester en Profeet (zie Zach. 6:13).

19. De terugkeer van de tien stammen: Dan zullen ook de tien stammen (dus afgezien van Juda en Benjamin), die al die tijd nog niet in het land zijn geweest, terugkeren. Plaatsten als Jesaja 11:12, 66:20-21 en Ezechiël 20:34 laten zien

dat zij uit alle naties zullen worden verzameld (verg. Matth. 24:31). Tot nu toe weten we niet precies waar zij allemaal wonen. We weten ook niet hoe hun etnische verbondenheid met het volk Israël plotseling zichtbaar zal worden.

20. De overwinning op de andere naburige volken: Daarna vindt de strijd plaats tegen de naburige volken die tot nu toe door Christus zijn gespaard gebleven. Dat zijn waarschijnlijk vooral Egypte en Edom. Volgens Psalm 83:4 behoorde Edom tot de coalitie van Assyrië. Toch lijkt het erop dat de Heere het oordeel over dit volk speciaal heeft bewaard (zie de verwijzingen in de profeet Obadja). Alle volken waaronder het volk Israël verspreid is, zullen worden geoordeeld (zie Jer. 30:11,16; Ps. 93-99).

21. Het binden van satan: Voordat het Vrederijk kan beginnen, moet de grote vijand van de Heere Jezus en de gelovigen nog worden gebonden. Hij zal gedurende de hele periode van het Vrederijk in de afgrond gevangenzitten (Openb. 20:2).

22. Het Vrederijk: Daarmee komen we bij het langverwachte begin van het duizendjarige Vrederijk. Alleen de Heere zegt ons in Openbaring dat het 1000 jaar zal duren (Openb. 20:3,7). Het Oude Testament en vooral de profeten staan vol met verwijzingen naar dit koninkrijk. Ik noem hier alleen Jesaja 65:17 e.v., 66:22-23 en Obadja 1:21.

23. De nederlaag van Rusland: Het lijkt erop dat er na het begin van het Vrederijk nog een laatste inval in Israël zal gebeuren. Nadat in Ezechiël 36 het volk Israël geestelijk en in Ezechiël 37 ook nationaal hersteld is, vinden we in Ezechiël 38 plotseling dat Gog en Magog, Rosj, Mesech en Tubal Israël binnenvallen. Dat moet al meteen aan het begin van het duizendjarige Vrederijk zijn. Veel wijst erop dat deze macht staat voor Rusland, dat tot op dat moment al achter de ko-

ning van het noorden (de Assyriër) stond, maar zich niet openlijk heeft laten kennen. Nu treedt het op om het koninkrijk van de Heere te vernietigen. Maar de Heere zal die macht echter definitief verslaan (verg. Ezech. 38:22-23).

24. Het oordeel over de volken: Waarschijnlijk moeten we het oordeel dat de Heere Jezus in Mattheüs 25:31 e.v. beschrijft, in verband brengen met deze slacht. Het gaat hier waarschijnlijk niet om het oordeel over de buurvölker van Israël, omdat het nu gaat om een oordeel over *alle* volken (vs. 32). Het is overigens interessant dat we in Psalm 24, die door God aan de Psalmen 22 en 23 is toegevoegd, de Heere Jezus als de 'Koning der ere' vinden. Psalm 22 stelt ons de Heere Jezus voor als Zond- en Schuldoffer, als de *goede* Herder voor Zijn volk. In Psalm 23 leren we iets over Hem als de *grote* Herder voor de Zijnen, die ook in tijden van verdrukking op Hem vertrouwen. Dat geldt in het bijzonder voor het gelovige overblijfsel in de toekomst. En in Psalm 24 is Hij de *overste* Herder, Die naar deze aarde zal terugkeren en Zijn koninkrijk zal aanvaarden. In de verzen 7-10 wordt Hij vijf keer 'Koning der ere' genoemd. Het gaat daar om Zijn heerlijkheid als Heerser. De Koning der ere zit op een troon van heerlijkheid. En die troon vinden we ook in Mattheüs 25.

(Wordt vervolgd).

Manuel Seibel

'Ter wille van de engelen'

(1 Korinthe 11:10)

Vraag:

Waarom zegt de apostel Paulus in 1 Korinthe 11:10: 'Daarom behoort de vrouw een macht op haar hoofd te hebben ter wille van de engelen'? Welk verband legt Gods Woord tussen de engelen en hoofdbedekking?¹

Antwoord:

Gods Geest heeft dat vers geïnspireerd en ongetwijfeld deed Hij dat met een nauwkeurig doel. Zoals vers 3 ons laat zien, heeft God als Schepper een orde ingesteld die algemeen geldig is – niet alleen in huwelijk en gezin, maar in de hele schepping. Als er één 'plaats' op aarde is waar deze Goddelijke scheppingsorde zichtbaar zou moeten worden als een kostbaarheid, is het wel in en door de Gemeente. Door wie anders worden Gods eer en Zijn gedachten tot uiting gebracht?

Volgens Gods gedachten is Hij Zelf het Hoofd van Christus als Mens. De Mens Christus is het Hoofd van de man en de man is het hoofd van de vrouw. Er staat niet dat de *echtgenoot* het hoofd is van zijn *echtgenote*; **het gaat hier algemeen om het mannelijke menselijke schepsel tegenover het vrouwelijke**. Daarbij is de man beslist niet méér waard dan de vrouw; hij heeft geen hogere betekenis voor God en geen superioriteit en de vrouw heeft geen minderwaardigheid ten opzichte van de man. Wel hebben zij beiden naar Gods gedachten en orde een verschillende taak, positie en verantwoordelijkheid. Het is goed als wij daarmee als gelovige Christenen rekening houden.

¹ We willen deze vraag graag beantwoorden aan de hand van notities die zijn gemaakt n.a.v. regionale Bijbelbesprekingen in Sinderen in december 2024 en januari 2025.

Dit Schriftgedeelte (1 Kor. 11:1-16) laat ons zien dat het voor de man ongepast is om bij bepaalde activiteiten zijn hoofd te bedekken. Concreet worden het *gebed* en de *profetische dienst* genoemd (een profetische dienst is het spreken tot opbouw, vermaning en vertroosting van andere gelovigen – in welke context ook). En het laat zien dat het voor een vrouw in diezelfde gelegenheden ongepast, oneerbaar of onfatsoenlijk is haar hoofd niet te bedekken. God onderwijst ons hier dat de vrouw bij bepaalde gelegenheden een teken moet dragen van het gezag waaronder zij in Gods scheppingsorde staat.

Let op: Er staat niet dat zij 'iets' op haar hoofd moet hebben, alsof het niet uitmaakt hoe groot het is, maar de Schrift zegt: 'laat zij zich dan dekken' (vs. 6b) – en dat gaat verder dan bijvoorbeeld een klein keppeltje dat alleen de kruin bedekt.

Welke redenen geeft de Schrift aan voor deze bedekking? We halen er graag enkele aan uit dit Bijbelgedeelte.

Ten eerste: de al genoemde scheppingsorde (vs. 3).

Ten tweede: het voorkomen van oneer en schande (vs. 6). Ook al leven wij in een tijd waarin ons gevoel helaas vaak is afgestompt voor die schande, *God* ziet het als een schande.

Ten derde: als de vrouw zich niet bedekt, onteert zij haar hoofd². Bovendien maakt zij dan de heerlijkheid van de man zichtbaar (vs. 7). Die heerlijkheid van de man mag niet zichtbaar komen in een domein waar God het voor het zeggen heeft en waar alle eer aan *Hem* alleen toekomt – en al helemaal niet in de gemeente (waarover we later nog meer hopen te spreken).

² Een zuster die zich niet bedekt waar Gods Woord dat wel voorschrijft, onteert niet zozeer haar lichaamsdeel (haar lichamelijke hoofd), als wel het hoofd dat God in Zijn orde boven haar heeft geplaatst: de man. Voelen de mannen onder ons deze oneer nog aan of zijn wij afgestompt door de geest van deze tijd?

Als wij als mannen niet meer aanvoelen dat daarmee de Schepper wordt getergd, maar meegaan met de geest van deze tijd, zullen wij voor onze eigen vrouwen en andere zusters geen hulp en steun meer kunnen zijn.

Ten vierde: man en vrouw zijn niet voor niets in deze volgorde en met deze bedoeling geschapen, op Gods initiatief (vs. 8-9). Het negeren van Gods instructies voor de bedekking van het hoofd, of juist voor het weglaten ervan, is een minachting van Gods gedachten en bedoelingen bij de schepping van man en vrouw. Ten vijfde: de natuur zelf leert ons deze dingen (vs. 14). Of zijn wij ook wat betreft de natuur, ons geweten en de door God in de mens gelegde principes al zo ver meegegaan met de meningen van onze zogenaamd 'geëmancipeerde' tijd dat er bij ons geweten geen alarmbellen meer gaan rinkelen bij het negeren van deze nadrukkelijke aanwijzingen van onze Schepper?

Maar de vraag blijft: waarom zegt de Geest van God dat de vrouw een macht op haar hoofd moet hebben **ter wille van de engelen**? In Efeze 3 lezen wij opmerkelijke gedachten, waar we graag wat dieper op in gaan.

In vers 9 lezen we iets over rentmeesterschap. Dit begrip duidt aan dat iemand een heel duidelijke taak en opdracht heeft om namens de eigenaar iets te beheren, om informatie over die zaken te geven en deze dingen te verklaren. Een rentmeester of beheerder krijgt iets toevertrouwd om dat trouw te beheren en trouw door te geven of uit te delen.

Het rentmeesterschap betekent dat hij iets moet meedelen en toelichten. Ook hoort hij ervoor te zorgen dat dit wordt gedaan in overeenstemming met de instructies die hij heeft ontvangen van de eigenaar.

De apostel zegt ook dat van een rentmeester wordt verwacht dat hij trouw is (1 Kor. 4:2). Uit vers 1 blijkt dat hij zelf ook een rentmeester was en beseftte dat hij die taak met veel aandacht en trouw moest doen.

De apostel Paulus was een trouwe rentmeester. Waarom? Omdat hij in de gemeenschap en in de nabijheid van zijn Heere leefde. Daarom begreep welke grote gedachten zijn Heere had. Zó handelde hij voortdurend. En hier in Efeze 3 spreekt hij over zijn rentmeesterschap, want hij zou zo graag zien dat zij aan wie hij de waarheid van Christus en de Gemeente mocht voorstellen, deze waarheid goed begrepen en dat zij vervolgens ook echt zouden wandelen in deze waarheid. Alleen *kennis* over die waarheid is niet genoeg, we moeten er ook praktisch in *wandelen* (verg. 3 Joh. 1:4).

Daarom schrijft de apostel vervolgens ook waarom hij de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus onder de volken moest verkondigen en het al genoemde rentmeesterschap in het licht moest stellen: 'opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de Gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt wordt' (vs. 10).

Dat betekent: nu heeft de Gemeente dus de grote opdracht om te laten zien wat 'Gemeente' voor Gods hart is, nauwkeuriger gezegd: wat de relatie is tussen Christus en de Gemeente, als onlosmakelijk met elkaar verbonden. En als de Gemeente als geheel die plicht naar Gods gedachten heeft, rust er hierin een grote verantwoordelijkheid op ons als gelovigen die bij deze ene Gemeente horen.

En aan wie moet die veelvoudige wijsheid van God worden bekendgemaakt? Wij zeggen weleens: aan de mensen om ons heen. Dat is zeker niet verkeerd, maar de Schrift zegt ons hier iets anders: **aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten moet deze verborgenheid bekend worden gemaakt.**

Wie zijn dan die overheden en machten in de hemelse gewesten? Dat zijn de grote engelenlegers, en ook de engelen-vorsten³ die er zijn, waarvan wij er maar één kennen: Michaël. En we kennen één andere engel met naam, die een speciale taak had: Gabriël. De andere engelen zijn niet met hun namen opgeschreven in de Bijbel, maar aan al die engelen wordt volgens dit vers iets getoond wat ook zij nog niet kenden en wat men in de hemelse gewesten nog niet algemeen wist. De Enige Die deze verborgenheid kende, was de drie-enige God: God de Vader, God de Zoon, God de Heilige Geest – maar niet de engelen. En aan *hen* wordt in onze bedeling door de Gemeente Gods wijsheid bekendgemaakt.

Dat begint al met de drie situaties waarin engelen de Zoon van God op aarde mochten zien. Wie kan de Zoon van God zien? Niemand kan God, de Eeuwige, zien (verg. o.a. Hebr. 11:27c). Maar toen de Heere Jezus op aarde kwam, toen Hij Mens werd, toen hebben de engelen voor de eerste keer hun Heere gezien. Die drie situaties waarin zij Hem zagen, waren: Zijn geboorte, Zijn lijden en sterven en Zijn opstanding (verg. Luk. 2:8-20; 22:43; 24:4). Dat mochten zij zien. Er stonden 'mannen' waakzaam bij het graf; dat waren deze engelen.

En nu mogen zij opeens, wanneer zij naar de Gemeente kijken, zien: deze Mens, Die wij gezien hebben op aarde, Deze heeft *mensen* met Zichzelf verbonden! Hij heeft mensen één gemaakt met Zichzelf! Zo ontdekken de engelen een waarheid die in de

3 De Duitse Elberfelder vertaalt 'overheden' met het woord: vorstendommen – de heerschappij door engelen-vorsten.

eerste eeuw verkondigd mocht worden en die nog steeds gepredikt mag worden, namelijk dat er één Hoofd en één Lichaam is – en dat is iets heel nieuws voor de engelen. En dat moet naar Gods gedachten door de Gemeente hier op aarde duidelijk gemaakt worden.

In deze samenhang nog een toevoeging: als de gemeente vergaderd is, dan zien de engelen de gemeente. *Wat* zien zij in de gemeente? Ze zien in de gemeente dat zij met Christus verbonden is, dat zij Hem gehoorzaamt, dat zij Hem liefheeft ... Dat maakt ook de samenkomsten die wij mogen hebben, waar de Heere Jezus Zelf in het midden is, zo gezegend, zo belangrijk en zo ernstig.

Daaraan mogen we nog een tweede gedachte toevoegen: de engelen zien alle broeders en zusters. Ze zien welke houding de broeders innemen en welke houding de zusters innemen. Stemt die houding nauwkeurig overeen met wat God eert?

Wat zij zien, kunnen uiterlijke dingen zijn. Dat kunnen bijvoorbeeld hoorbare bijdragen zijn van welke aard dan ook. **De engelen kunnen niet in de harten kijken; dat kan alleen de Heere en Hij doet dat ook.** Maar hoe ernstig en hoe belangrijk is het dat samenkomsten tot de Naam van de Heere ook een boodschap afgeven naar engelen, overheden en machten toe!

Als dat een Godvrezende boodschap is, dient die ertoe dat de engelen weer een nieuwe aanleiding hebben om God te eren en te verheerlijken. Dat doen zij altijd al, maar in dit specifieke aspect doen ze dat vanwege deze grote waarheid en van deze kostbare verborgenheid, die nu door God was geopenbaard, en vanwege Gods wijsheid die door de Gemeente bekend wordt gemaakt.

(Wordt vervolgd).

E.L.

Vandaag de dag Pesach (Pascha) vieren?

Vraag:

Moeten wij als Christenen vandaag de dag nog het Pascha vieren, of zoals sommigen het nu nog meer 'Hebreeuws' uitspreken: de Pesach-maaltijd?

Antwoord:

Graag geven we een kort antwoord weer, naar een overdenking over Mattheüs 26:

God wilde door het lam van het Pascha en door dit feest een beeld voorstellen van een werkelijkheid die in Christus zou komen. Maar door de vervulling van dit schaduwbeeld heeft het vieren van de Pascha-maaltijd sinds vele eeuwen zijn bestaansrecht verloren. Weliswaar wordt door Joden ook nu nog het Pascha jaar op jaar gevierd, maar het is een feest zonder inhoud geworden.

Al in de tijd van de Heere Jezus werd het zonder God gevierd. Het was daardoor *een feest van de Joden* geworden (verg. Joh. 5:1). En dat is het nu nog meer. Maar bovendien is het ook overduidelijk dat het schaduwbeeld tot de verleden tijd behoort, wanneer de werkelijkheid is gekomen (verg. Kol. 2:17; Hebr. 7:18-19; 8:3).

We vinden dus in de brieven, die ons het onderwijs voor de Gemeente geven, begrijpelijkerwijs geen enkele aanwijzing voor het vieren van deze maaltijd – integendeel! Het vieren ervan is een verlaten van Christus en een terugkeer naar de wet, waartegen het onderwijs uit o.a. de brief aan de Galaten en de brief aan de Hebreeënen ons ernstig waarschuwen.

Uit een overdenking door Manuel Seibel

De verborgenheid van de dood van onze Heere

Volgens de Schrift is een verborgenheid iets wat verborgen was, maar nu geopenbaard is. Het was de oudtestamentische gelovigen helemaal niet duidelijk dat de Messias, de Christus, de Eeuwige Zoon van God zou zijn, Die Mens werd en dat Hij tot de dood veroordeeld en gekruisigd zou worden en zou opstaan voor onze redding. Deze waarheid werd geopenbaard aan de discipelen van de Heere: 'En te beginnen met Mozes en alle profeten legde Hij hun uit wat in al de Schriften over Hem stond' (Luk. 24:27). Wat een verborgenheid was vóór Zijn opstanding, is nu duidelijk aan ons geopenbaard in het Nieuwe Testament.

Hij was de ware Profeet

Wij moeten niet het feit vergeten dat onze Heere Jezus inderdaad een 'Profeet was, krachtig in werk en woord voor God en het hele volk' (Luk. 24:19). Hij profeteerde 'dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden vanwege de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt' (Matth. 16:21). Volgens het Evangelie naar

Markus leerde de Heere hun 'dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten, de overpriesters en de schriftgeleerden en gedood worden en na drie dagen opstaan' (Mark. 8:31-32).

Was de Heere een valse profeet? Zeker niet! Hij zou het geweest zijn als Hij niet gedood zou worden, want dat was wat Hij profeteerde. Hij zei ook naar waarheid: 'omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen' (Joh. 10:17-18) Allebei deze schijnbare tegenstellingen zijn waar – Hij werd gedood en Hij legde vrijwillig Zijn leven af. De lichamelijke en geestelijke moeilijkheden die Hij ondervond aan het kruis, zouden genoeg zijn om Hem te doen sterven als Hij alleen mens was. Maar het zou niet gebeurd zijn als Hij, de Zoon van God zijnde, dit niet Zelf had toegelaten.

Hij had een menselijk lichaam en Hij was God

Hij was een perfect Mens, met al de consequenties van het hebben van een menselijk(e) geest, ziel en lichaam. Hij kreeg honger (Matth. 4:2). Hij had dorst (Joh. 19:28). Hij was moe en Hij sliep (Mark. 4:38). Dat waren de natuurlijke resultaten van een tekort aan voedsel, drinken en slaap. De profeet Jesaja sprak over de Heere als Mens en profeteerde in Jesaja 53 dat Zijn lichaam verwond en verbrijzeld zou worden en striemen van de geseling en kruisiging zou dragen (verg. Matth. 27:26-50).

Maar tegelijkertijd was de Heere ook de Schepper (Kol. 1:16). Daarom had Hij ook de Goddelijke macht om elke verwonding van Zijn lichaam te helen of zelfs te voorkomen dat ze zouden ontstaan. We zien dat deze macht wordt gebruikt om de ontbinding van Zijn dode menselijke lichaam, die gewoonlijk zou optreden, te voorkomen. Hierover profeteert David: 'U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet' (Ps. 16:10b) en Petrus zegt: 'en dat Zijn vlees geen ontbinding heeft gezien' (Hand. 2:31).

Hij legde Zijn leven af

Al haar vindingrijkheid gebruikend, heeft de mensheid de kruisdood bedacht om een zekere, langzame en pijnlijke dood te garanderen. Maar onze Heere had de kracht om al de dingen die normalerwijs tot de dood zouden leiden, teniet te doen, totdat Hij ervoor koos om te sterven. Daarom was Zijn dood geheel vrijwillig – maar het was geen zelfmoord.

God heeft terecht bepaald dat de straf voor de zonde de dood moest zijn. Daarom moet iedereen sterven: 'Want allen hebben gezondigd' (Rom. 3:23). Maar door Zijn liefde voor mannen, vrouwen en kinderen, en door Zijn genade wilde God dat de Zoon 'voor alles de dood smaakte' (Hebr. 2:9). Zo werd door Jesaja geprofeteerd (Jes. 53:6): 'Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen' (Jes. 53:6)!

Onze Heere heeft in het dragen van onze ongerechtigheid toegelaten wat de mensheid deed met Zijn lichaam en wat God Zijn ziel-geest moest aandoen om Zijn dood te veroorzaken. Mattheus en Johannes schreven over het moment van Zijn sterven: 'gaf de geest' (Matth. 27:50; Joh. 19:30). Door Zijn menselijke geest niet te behouden, stierf Hij, want in Jakobus staat geschreven: 'zoals het lichaam zonder geest dood is' (Jak. 2:26). Hij had de kracht om Zijn geest te behouden, maar Hij koos ervoor om die kracht niet te gebruiken. Kortom: Hij legde Zijn leven af!

Waarom koos Hij ervoor om te sterven?

Hij koos om te sterven. De Schrift zegt dat Hij om de vreugde die vóór Hem lag, het kruis heeft verdragen (Hebr. 12:2). Dat is bijzonder: het resultaat van het lichamelijk lijden door de kruisdood en het geestelijk lijden vanwege het van God verlaten zijn, is uiteindelijk vreugde voor Hem geworden. De Godheid vindt geen vreugde in het terecht veroordelen van de zondaar, maar er is 'blijdschap voor de engelen van God over één zondaar die zich bekeert' (Luk. 15:10). Onze Heere heeft ervoor gekozen om 'het

Lam van God [te zijn], Dat de zonde van de wereld wegneemt' (Joh. 1:29) – en Hij neemt al de zonden weg van een ieder die zich bekeert!

Een verklaring voor deze verborgenheid kan gevonden worden in het feit dat Hij een speciale relatie heeft met de gelovigen van deze bedeling of tijdperiode. Figuurlijk zijn wij als Zijn bruid; wij zijn Zijn lichaam en Hij houdt van ons. De Schrift zegt: 'evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks'. Want wij zijn leden van Zijn lichaam' (Ef. 5:25-30).

Wat zou ons antwoord moeten zijn?

Zoals Paulus moeten wij ook de Joden en de volken verkondigen dat zij 'berouw moesten hebben en zich tot God bekeren en werken doen, de bekering waardig' (Hand. 26:20). Dat houdt ook in dat we naar behoren en met besef deelnemen aan het brood en de wijn 'tot Mijn gedachtenis', zoals Hij het voor ons ingesteld heeft (Luk. 22:19-20).

Alan H. Crosby

Het heoffer voor de tabernakel

(Exodus 25:3-7)

De tabernakel was een enorm bouwproject, waarvoor tonnen materialen van de hoogste kwaliteit nodig waren. Aan de Israëlieten werd door Mozes gevraagd om de benodigde spullen te brengen. Ze deden dat met zo'n bereidwillig hart dat Mozes de giften na een tijd moest tegenhouden (Ex. 36).

Hoe kwam het dat het voormalige slavenvolk dergelijke rijkdommen had in de woestijn? Deze rijkdommen waren hoofdzakelijk afkomstig van de Egyptenaren, die ze aan de Israëlieten hadden gegeven nadat ze onder de indruk waren geraakt van de oordelen tijdens de uittocht (Ex. 12:35-36).

Het heoffer voor de tabernakel bestond uit materialen die afkomstig waren uit de plantenwereld, de dierenwereld en de mineralenwereld. Hieronder volgt een overzicht van deze materialen.

1. **Goud**: een symbool van de Godheid als het in verbinding staat met Christus⁴ en een symbool van Goddelijke gerechtigheid in relatie tot de mens. In Exodus wordt goud, wanneer het Goddelijkheid symboliseert, 'puur goud' genoemd, 'zuiver goud'. Wanneer het Goddelijke rechtvaardigheid symboliseert, wordt het woord 'goud' gebruikt zonder het bijvoeglijke naamwoord 'puur'. We kunnen ook zeggen: goud is gerechtigheid naar Gods maatstaf. Daar staat tegenover dat erts gerechtigheid naar onze behoeften is. Goud staat ook voor heerlijkheid. Zo worden de gouden cherubs 'de cherubs van heerlijkheid' genoemd (Hebr. 9:5). De hemelse stad heeft de 'heerlijkheid van God' (Openb. 21:11) - en het is een stad van puur goud

⁴ Merk ook op hoe vaak goud voorkomt in de afgoden: het gouden kalf, gouden oorbellen voor Gideon, het gouden beeld voor Nebukadnezar; zie ook Psalm 115:4.

(Openb. 21:18). En in Zijn tempel, die vol goud is, spreekt alles van heerlijkheid (Ps. 29:9).

2. **Zilver**: een symbool van verlossing. Een halve sikkels zilver, die vereist is voor mannen van twintig jaar en ouder (in de volkstelling van Israël), wordt beschreven als 'verzoeningsgeld' (Ex. 30:16). Zilver wordt vaak voorgesteld als een betaalmiddel (Gen. 23:16; Job 28:15). Ze zijn niet verlost met zilver of goud, maar met het kostbare bloed van Christus (1 Petr. 1:18-19).

3. **Koper (erts, brons)**: een symbool voor de openbaring van Gods gerechtigheid in het oordeel. Koper heeft een hoger smeltpunt dan goud.⁵ Christus kon het oordeel verdragen; onze gerechtigheid is als een vuil kleed (Jes. 64:6). Het verband tussen erts en Gods oordeel wordt in verschillende Bijbelgedeelten aangetoond: Openbaring 1:15 (Christus als Rechter), Numeri 16:39 (koperen wierookvaten van Korachs mannen die door vuur waren verteerd) en Numeri 21:9 (de koperen slang).

4. **Blauwpurper**: symboliseert het hemelse. Het is de kleur van de wolkeloze hemel. Christus is de Man uit de hemel (Joh. 3:13 en 1 Kor. 15:47) en wij worden 'hemelsen' genoemd. We denken hier vooral aan het Evangelie naar Johannes.

5. **Roodpurper**: symboliseert de heerlijkheid van Christus als Koning der koningen en Heere der heren. Een keizer is een koning over koningen. Roodpurper was de specifieke kleur die door de Romeinse keizer werd gebruikt. Het 'aantrekken van het purper' betekende het bestijgen van de keizerlijke troon. Aan het einde van het Markusevangelie zit Christus aan de rechterhand van God.

⁵ In die tijd was er nog niet het zuivere koper of de zuivere erts van tegenwoordig. Daarom spreken we hier graag van kopererts.

6. **Scharlakenrood/karmozijn**: symboliseert de heerlijkheid van Christus als Koning van Israël. Scharlaken is de koninklijke kleur. Toen de soldaten de spot dreven met de aanspraak van de Heere om koning van Israël te zijn, deden ze hem 'een scharlaken mantel' om. Scharlaken is een helderrode kleur die wordt verkregen uit de schildluis. We vinden een scharlaken mantel alleen in Mattheüs 27:28 (en niet in Mark. 15:17 en Joh.19:2). We vinden scharlaken bij Tamar en Rachab (Gen. 38:28 en Joz. 2:21). En het zijn precies deze twee vrouwen die we in het Evangelie naar Mattheüs vinden. Karmozijn is ook de kleur van (wereldse) heerlijkheid (Num. 19:6 (hier in enkele Bijbelvertalingen als karmozijn aangeduid); 2 Sam. 1:24; Spr. 31:21; Openb. 17:3-4). En als onze zonden rood zijn als scharlaken (Jes. 1:18), wast Zijn bloed (dat doet denken aan scharlaken) ze weg. We denken aan het Evangelie naar Mattheüs.

7. **Fijn linnen**: fijn linnen is fijn geweven stof van linnen of katoen. Het symboliseert de vlekkeloze, zuivere en heilige mensheid van onze Heere; Hij is de Heilige Die geboren is (Luk. 1). Deze reinheid is ook nodig om in de aanwezigheid van God te kunnen staan (Lev. 16:4; verg. Ezech. 9:3-4). Fijn linnen staat ook voor wat het resultaat is van Gods Heilige Geest in het leven van gelovigen: 'want het fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen' (Openb. 19:8). In Psalm 132:9 staat: 'Laat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid' - en ze waren bekleed met fijn linnen. We denken aan het Evangelie naar Lukas.

8. **Geitenhaar**: symbool voor Christus als profeet. Zacharia 13:4-5 laat zien dat een ruwe of harige mantel het kenmerk was van een profeet. Toen Ahazia, die ziek was, vroeg wat voor man het was die zijn boodschappers tegenkwamen, antwoordden zij: 'Het was een man met een haren mantel en een leren gordel om zijn middel gebonden' (2 Kon. 1:8). De koning herkende de beschrijving onmiddellijk als die van de profeet Elia. De geit wordt

ook geassocieerd met zonde en het zondoffer. Christus getuigt als profeet tegen de zonde en werd daarna een offer voor de zonde.

9. **Roodgeverfde ramshuiden:** symbolisch voor de toewijding van Christus, Die Zichzelf aan God wijdde tot in de dood. We lezen over 'een ram ter inwijding' (Ex. 29:26). De rode kleur geeft aan tot hoever de toewijding kan gaan: tot in de dood (verg. Hebr. 10:7).

10. **Zeekoeienhuiden:** symbool voor Christus zoals Hij door de wereld wordt gezien. De onaantrekkelijke zeekoeienhuiden vormden de buitenste bedekking van de tabernakel. Jesaja 53:2 laat zien: 'Gestalte of glorie had Hij niet; als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben'. Luther vertaalde het moeilijke Hebreeuwse woord als dassenvel. Maar bij de Septuaginta (oude Griekse vertaling van het Oude Testament) en Vulgata (vroeg Latijnse Bijbelvertaling) betekenen deze uitdrukkingen 'blauw' en 'violet/paars', wat verwijst naar zeekoeien. Een oude traditie zegt dit ook. Het idee achter dit dier is dat het in een vreemd element leeft (als een zoogdier in het water) en naar de hemelse Vreemdeling verwijst. We vinden een andere verwijzing in Ezechiël 16, waar schoenen van zeekoeienhuiden worden genoemd. In dit opzicht is wat gezegd is over de das (waakzame heiligheid) ook goed van toepassing op de zeekoe.

11. **Acaciahout:** symbool voor de menselijkheid van onze Heere en ook van de gelovige, zoals te zien is in de planken van de tabernakel. Hout spreekt van menselijkheid (Jes. 11:1; Jes. 53:2; Luk. 23:31). De acaciaboom is de enige boom die in de woestijn groeit. Het hout ervan is erg hard. In de Septuaginta wordt het 'onverwoestbaar' genoemd. Acaciahout wordt alleen genoemd in verband met de tabernakel, maar acacia zelf komt ook op andere plaatsen voor. In Jesaja 41:19-29 zien we dat de boom

staat voor *leven* en *kracht*. Deze werd gevonden in Christus – te midden van droge grond. Het hout van deze boom is onverwoestbaar. Dit wijst op Christus, Die niet onderworpen was aan dood en ziekte.

12. **Olie voor het licht**: dit betreft de olie die gebruikt werd voor de gouden kandelaar. De olie is een bekend symbool voor de Heilige Geest. Vooral Zacharia 4 maakt dit duidelijk.

13. **Specerijen voor de zalfolie en de welriekende wierook**: deze specerijen worden beschreven in Exodus 30:22-33. De zalfolie werd gebruikt voor zalving van o.a. de priesters; het mocht beslist niet op ander vlees worden gegoten (Ex. 30:32). De Heilige Geest, de zalving, komt niet over de natuurlijke mens, maar alleen over hen die aan God zijn toegewijd. En zij die gezalfd zijn met de Heilige Geest, kunnen de verschillende heerlijkheden van Christus herkennen waarvan de specerijen spreken. Specerijen waren ook nodig voor het reukwerk (Ex. 30:34-38). Zijn wierook mocht door niemand worden geroken, het was alleen bestemd voor God via de priesters. Gelovigen mogen de heerlijkheden van Christus kennen en ze als een aangename geur voor God laten opstijgen.

14. **Edelstenen**: de edelstenen die de hogepriester nodig had voor de twee schouderstukken en voor het borstschild van zijn heerlijke kleding worden hier genoemd. De twaalf namen van de stammen van Israël werden erop gegraveerd: op twee onyxstenen (Ex. 28:9-14) en op de borsttas met de twaalf edelstenen (Ex. 28:15-30).

Gerrit Setzer

Om over na te denken

Een mens weegt de daden, maar God weegt de bedoelingen.

Hoe kleiner wij worden,
des te meer ruimte heeft God om te werken.

De ziel zou geen regenboog hebben
als de ogen geen tranen hadden.

Met God achter u en Zijn armen onder u,
kunt u alles aan wat vóór u ligt.

Geloof begint niet daar waar mijn verstand ophoudt,
maar daar waar mijn weerstand tegen God ophoudt.

Wij hebben geen groot geloof nodig,
maar geloof in een grote God.

Menige Christen maakt zijn eigen plannen
en bidt dan of God het maar wil doen gelukken.
Dat is de reden waarom zoveel plannen mislukken.

Voor sommigen is godsdienst als een bus:
ze rijden alleen maar mee als hij hun richting opgaat.

Uitnodiging Paasseminar Delden 3 - 6 april 2026

Thema: **Christus in het Bijbelboek Nehemia** (deel 3)

We hopen ons tijdens de studies bezig te houden met algemene lessen uit het Bijbelboek Nehemia – lessen voor ons persoonlijke leven, onze gezinnen en voor ons gezamenlijk als gelovigen.

Hoe bijzonder dat we nog in vrijheid mogen samenkomen, Gods Woord mogen bestuderen en opgebouwd mogen worden in het geloof!

Voor uitgebreide informatie, zoals de uitnodiging met tijden en wijze van aanmelding uitsluitend per mail:

admin@christelijkjeugdwerk.nl

Vooraankondiging

Zo de Heere wil hopen we op **Hemelvaartsdag** en de vrijdag daarna (14 en 15 mei) weer een Grote Vergadering te organiseren in Aalten. Op de vrijdag is er de mogelijkheid om naar Gods Woord te luisteren. De uitnodiging met dagindeling en tijden worden kenbaar gemaakt in een volgend nummer.

www.BijbelAgenda.nl

Onlangs is er een nieuwe website online gegaan voor data van aankomende Bijbelstudies, conferenties en lezingen.

De Bijbel, Gods Woord, vormt daarbij het fundament om te bemoedigen, aan te scherpen en te vertroosten. Ook mogen we de bijzondere onderlinge gemeenschap onder gelovigen praktisch beoefenen.

Nadenkertje

Als je aan de ontwikkelingen in de computertechniek denkt, dan fascineert het altijd weer met welke onbegrijpelijke snelheid elektronische apparaten tegenwoordig werken. En er worden nog steeds snellere computers ontwikkeld. Dat mensen zulke snelle apparaten kunnen bouwen, is te danken aan een natuurwet (aan de Schepper dus) te danken, namelijk aan het feit dat elektrische impulsen zich bijna met de snelheid van het licht – 300.000 kilometer per seconde – verspreiden.

Maar vergeleken met de oneindige uitgestrektheid van het universum lijkt ook de snelheid van het licht ‘langzaam’. De astronomen berekenen die afstanden in het heelal in lichtjaren. Door dit feit hebben spotters beweerd dat het oneindig lang moet duren voordat een gebed van de aarde bij God in de hemel aankomt.

Wat mensen bij dergelijke speculaties buiten beschouwing laten, is dat de grote God helemaal niet aan plaats en tijd gebonden is. Daarom kent Hij onze gedachten van verre (Ps. 139:2). Ook kent Hij de onze nood al voordat wij die kennen en bij Hem gebracht hebben.

Zo weet Hij ook het antwoord al dat Hij ons in Zijn goedheid en Zijn grote barmhartigheid wil geven. Anders dan bij onze technische apparaten kan er bij Hem geen storing op de ‘lijn’ zijn, geen bedrijfsstoring, geen overbelasting. Op ieder moment van de dag en de nacht is God er voor hem die tot Hem roept in zijn nood. Hij heeft altijd een geopend oor voor de ellendigen en behoeftigen. Hij is ‘niet ver van ieder van ons’ (Hand. 17:27).

‘Roep Mij aan in de dag van benauwdheid’, zegt Hij in Psalm 50:15 en dat geldt niet in de laatste plaats voor mensen die in diepe geestelijke nood zijn door zonde.